

A vizsla rejtélye.

Járásbíró koromban Budapestről Kassára rendelték ki kiségitőül, valami tagosítási ügyben. Velem volt egy rendkívül okos, ragaszkodó vizslakutyám.

Egy alkalommal a kutyát megdorgáltam s úgy eltűnt, hogy hasztalan kerestetem, sehol nem találtam meg. Hirdettem a lapokban, de megtaláló nem jelentkezett. Igen sajnáltam, mert sok pénzért nem adtam volna oda a kutyát. Egy alkalommal egy barátom azt a tanácsot adta, hogy menjek el Kassa mellett levő kis faluba, ahol van egy médium, aki esetleg irányítást tudni adni. Elmentem s tényleg találkoztam egy lánnyal, aki mint médium csodáhirben állt a vidéken. Elmondtam az esetet s lázalmában azt a nyilatkozatot tette, hogy a kutya Budapesten itt és itt van. Rászántam magamat az utra. Bekopogok a megjelölt helyen, érdeklődöm a kutya iránt és azt a meglepő választ kaptam, hogy tényleg van náluk egy jövevény vizslakutya. A leírás után rá is ismertem eltűnt kutyámra. Azt mondták, hogy a konyhában van. Kimentünk érte s csodálatos dolog, a kutya nyomtalanul eltűnt. Ez előtt pár perccel még ott volt s egyszerre nincs sehol. Hasztalan kerestük, nem lett meg. Eredménytelenül mentem vissza Kassára.

Néhány nap múlva ismét kimentem a médiumhoz s az akkor azt felelte, hogy a kutya Orsován van Horváthéknál. Orsován soha nem voltam s Horváthék hírét sem hallottam. Táviratotam ez ügyben az orsovai rendőrségre, ahonnan csakhamar megérkezett a válasz, hogy a kutya ott van. Vasutrá ülök s elmegyek Orsovára. Egy szolga elvezetett Horváthékhoz s mikor előadom jövevelem okát, a házigazda közli velem, hogy a kutya nála van a szobában. Bemegyünk, hát a kutya tényleg ott volt, de holtan feküdt a szőnyegen. Szívszélhűdés ölte meg. Hogy hogy került Orsovára s miért lett vége, mikor hangomat hallotta, ma sem tudom.

H. J., Rákospalota.

A solymári barlang.

— A solymári uradalomban voltam alkalmazva és fogolyra vadászgattam a határban, amidőn alkonyatban elfáradva, leheveredtem a solymári domb oldalában. A kutyám lábaimnál hevert és én szemléltem a lemenő napot, amidőn kutyám óvatosan főlemelkedve, egy közeli bokorhoz ment, ahol valami után a levegőbe kapkodott. Nem ügyeltem nagyon a dologra, de midőn feltűnt a kutyám távolmaradása, odamentem a bokorhoz, ahol egy mély üregt láttam, amelyből egy-egy denevér röpült ki. Ekkor állapítottam meg, hogy kutyám a denevérek után való kapkodásában beleesett az üregbe. Aznap már szó sem lehetett a kimentéséről, azért hazamentem. Másnap kora reggel hosszú kötéllal felszerelve, néhány markos emberemmel kimentem az üreghez. Zsebembe gyertyát és gyufát helyezve, leeresztettem magam az üregbe. Ez mély volt. Mikor fenekére értem, meggyújtottam a gyertyámat s láttam, hogy nagy barlangban vagyok, mely a denevérek tanyája volt. Néhány lépést tettem előre, a talaj azonban oly süppedékes volt, hogy jónak láttam vizsztatérni a nyíláshoz. Néhány marokkal a talajból zsebembe téve, kutyámat ölembe vettem s jelt adtam a felhúzásra. Mikor az üregből kihúztak a szabadba, megvizsgáltuk a talajt s láttuk, hogy az denevérguanó, mely századokon keresztül a barlangban lerakódott. A fölfedezésről hallgattam s egy részvénytársaságot akartam összehozni a guanó kihasználására. Ez Szentendrén meg is alakult, de én elhagytam állásomat az uradalomban, nem tudom mi történt tovább a barlanggal.

Igy mondta el ezt nekem egy gazdász s azon csodálkozom, hogy nekem erről a barlangról még most sincs tudomásom, nem is olvastam róla egy szakmunkában sem.

Turista.

A kutya.

Nagynénémrel elmentünk látogatóba egyik komaasszonyához. Én 8–9 éves lehettem. Mig ők beszélgettek, engem átküldtek a Lénihez, a komaasszony férjénél levő leányához, a szomszédba, hogy nézzem meg milyen szép kicsi babájuk van, de talállok én ott még finom cseresznyét is. Örömmel nyitottam be az udvarba, majd a házba s a konyhán át a lefüggönyözött hűsös szobába, de sehol senkit sem találtam, csak a kis babát a bölcseben.

Léni ugyanis, hallva, hogy anyjához vendégek érkeztek, átment, de előbb kiengedte a házőrző kutyájukat, nagy vad-állatot. A kerti ajtón ment át s így nem találkoztunk. Odaát mondják, hogy Greti most ment át hozzátok, egy „Jesus, der Hund“ kiáltással szaladt haza, a többiek utána, ismerve a kutya viselkedését idegenekkel szemben.

Én ezalatt, miután kigyönyörködtem magam a kis baba csöpp ujjába, megkerestem a cseresznyét. Kimarkoltam egy csomót s kifelé indulva — a konyhaajtón, mint a fergeteg rontott be a kutya. Egy pillanat alatt két első lába vállamon volt s arccmmal egy magasságban mutogatta hatalmas fogait.

— Hogy-hogy nem, egy pillanat alatt, minden gondolkodás nélkül, könyökig dugtam kezemet cseresznyéstül a kutya kitért szájába és néztük egymást: a kutya kidülledt szemekkel, én rogyadozó térdekkel.

Szerintem egy óránál tovább tartott ez így, kétségbeesetten arra gondoltam, mikor rogyom le, ám az átrohanók szerint legfeljebb egy percnyi idő telt csak el s engem vagy ha tetszik — tölem megszabadították a kutyát. Miközben kezemet, mely még mindig a cseresznyét szorongatta, a véres nyáltól tisztogatták, a kutya vonyitva szaladt hátra, kitalálni ebédjét.

Utána még sokáig zaklatott ez a rémes jelenet álmomban is. A kutya attól kezdve, ha csak az utcán mentem végig, szűkölve húzódtott házába s míg én arra, vagy odabent jártam, még sült szalonnával sem lehetett volna kicsalogatni kuckójából.

Nagy Gréda.

A kozákok és a puliszka.

A háboru elején történt, amikor az első orosz betörés Sátoraljaúj helyig lehozta a kozákokat. Szüleimnek pajtájába így került egy szakasz kozák. Ezek az oroszok nem voltak a regények vad kozákjai, hanem jólelkű, szelid óriások, akik a nehezebb házkörüli munkáknál is segédkeztek. Egy alkalommal édes anyám jó turópuliszkát küldött ki nekik, de mielőtt elfogyasztották volna, a lovaikat akarták ellátni. Mert a kozák lovasnép és első a lova. A kiküldött puliszkát letették a pajtában és elszéledtek. Öreg szakácsnékné közben bevetődött a pajtába s a petroleum kézilámpa gyenge fényénél megrökönyödve látta, hogy néhány svábbogár feketéllett már a puliszkán. Őz öreg asszony sohasem nézte jó szemmel a kozákok megvendéglését s kajánul hallgatott a dologról.

A kozákok visszatértek s a sötétben mohón nekiláttak az evésnek. Pár nap múlva megint kaptak puliszkát. Jóízűen fogyasztották el ezt is, de mikor megköszönték, kézzel-lábbal magyarázták, fogaikat csattogtatva, hogy valami hiányzik belőle. Édes anyám bement a konyhába, megkérdezni öreg szakácsnéntől, hogy mit tett bele a multkor? Elszörnyedve jött rá, hogy a kozákok megették a svábbogarakat s az hiányzott nekik.

B. K., Miskolc.